

ŠTÁRA

Horácius Pata si ubalil špeka.

Patova družka Jana Woctová posunula pánev na plotně: Pato, smažím roastbeef, a ty hulíš.“

Pata potáhl.

Woctová tak otrlá nebyla. Se smíchem foukla Patovi do tváře: „Prevíte nafoukaná,“ konstatovala.

Patova tvář, dosud obveselená, ztvrdla. Kdyby někdo začal rozklad o Patově odpudivosti, moc by se nepletl. Jeho prostorný obličej připomínal chrličce na Chrámu svatého Víta. Pata vypustil snivý dým a řekl: „Sundej zástěru, Woctová, budeme mít návštěvu.“

Žena strnula: „A já si pokecala krejzlik. Běžím nahoru.“

Stiskl jí zápěstí: „Nikam.“

„Au,“ zapištěla. „Strč si ty svoje klepeta někam.“

„Woctová, klepeta mám teď na krku. Zdržíš ho.“

Nečekal na odpověď a vystřelil do koupelny.

Jen za sebou zavřel, ozvalo se zabouchání.

„Koho to sem ďas zanesl?“ zeptala se Woctová.

„Policii.“

„Počkejte, jsem nahý a zrovna si holím nohy.“

„Nedělejte si prdel.“

„Chcete to vidět?“

„Ani náhodou. Naházejte na sebe nějaký hadry a otevřete, než dám vyrazit futro.“

Woctová otevřela. Ve dveřích stál úhledný muž, kterého dobře znala.

„A já je, Komorous. Vás nenese ďas, ale Bůh srandy.“

„Smrad jak ve vopičinci,“ potáhl chlap. Měl stopětaosmdesát centimetrů, bradu tesanou z mramoru, tvrdé modré oči a vyholenou lebku. Mohl by klidně hrát velitele zvláštního komanda v hollywoodském béčku.

„Jo, připálila jsem roastbeef,“ řekla Woctová. „Kafčo si dáte, pane plukovníku?“

Komorous se rozhlédl po místnosti. Byt byl zařízen moderním nábytkem pastelových barev, což svědčilo o tom, že majitelé nemají hluboko do kapsy. Rýhy na stěnách, skvrny na podlaze a svršky poházené po zemi zas dávaly najevo, že nemilují pořádek.

„Bordel jak v té čtyřiatřicítce,“ ocenil to Komorous.

„Ano, ano,“ smutně kývla Woctová, „též jsem slyšela o tom, že pražský policejní sbor není v nejlepší kondici.“ Komorous ji chytil za ramena a zatřásl jí jako loutkou: „Kde je?“

„Kdo?“ zeptala se Woctová, ale tvář měla bledou jako kůže macaráta jeskynního.

„Pata.“

„Kde by byl, někde ve městě.“

„To chceš říct, že to svinstvo hulila sama?“

„Husy jsme spolu nepásli,“ zařala zuby Woctová.

Komorous ucedil: „Tebe pase Pata. Já to tu teď vobráším vzhůru nohama.“

Do bytu vtrhli dva policisté. Oba tlustí a zachmuření.

„Nešetřte to tu,“ nařídil Komorous.

Woctová apaticky koukala, jak párají polštáře, odšroubovávají nohy od stolu, řezou koberec a trhají parkety.

„Hovno, šéfe,“ řekl asi po dvou hodinách prohlídky tlustší z policistů.

„Hledali jste i na hajzlu?“ zeptal se Komorous.

„Ani tam není ani hovno,“ odpověděl méně tlustý, ale pořád hodně tlustý policajt.

Komorous se zasmál Woctové, která seděla schlíplá a bez krve na zemi. „Vás to nějak vzalo, paninko.“

Potom otevřel sekretář.

„A kurva,“ hekl.

„Tak tohle je množství větší než malé,“ pochválil ho tlustý policajt.

Woctová vstala: „Komorouši, vy jste byl vždycky svině, ale taková ne.“

„Až donedávna,“ rozesmál se plukovník: „Za tohle si někdo zabručí, až zčerná. Tak co, je to tvoje?“

Dveře se otevřely a stál v nich Horácus Pata: „A jejdá, Komorouši,“ rozesmál se, „vy jste vždycky ve všem ryl jako prase divoké. Tohle zaplatíte do korunky.“

„A vy zas zaplatíte tohle, Pato,“ ukázal Komorous pytlík s marihuanou.

Pata zavrtěl hlavou: „Komorouši, šéfoval jsem vám pět let, čtyři měsíce a sedm dnů. To si myslíte, že jsem takový blbec, abych to měl doma, když vím, že po mně jdete?“

Komorous se usmál: „Možná si to tu ulila ta tvoje blondýna, nebo její šamstr. Máš přec šamstra k tomuhle dlouhánovi?“

Woctové se třásla brada.

„Asi pudem kvapíkem na služebnu a sepíšem to,“ zavelel Komorous.

Pata: „A pročpak?“

„Kvůli tomuhle svinstvu.“

„Ale to jste si tu přeci zapomněl vy, pane plukovníku,“ srdečně rozpažil Pata.

VRAH A OBĚŤ

Komorous napřáhl ruku, jako by ho chtěl praštit přes ústa, ale na poslední chvíli si to rozmyslel: „Už u policie jste vtípkoval jako debil, Pato, ale pořád se to zhoršuje,“ sykl.

„To není vtip,“ ucedil Pata a zapnul počítač. Za okamžik Komorous viděl záznam z webové kamery. Usvědčoval ho nad slunce jasně.

„Ale vtípkujete pořád blběji,“ řekl. Vzal notebook, praštil s ním o zem a rozdupal kanadami. Potrpěl si na svou uniformu polního bojovníka. „Tak jdeme.“

Pata kývl: „Stál mě čtyřicet sedm tisíc a byl z druhé ruky.“

„Nebrečte jako aligátor a hněte sebou.“

„Proč?“

„De se na služebnu.“

„Komorousi, já možná blbnu, ale vy taky.“

„Pato!“

„Vy si opravdu myslíte, že to nemám natočené jinde?“

Komorous zrudl a zatrásl se: „Kde?“

Pata se rozesmál.

Komorous křikl na tlusté policajty: „Padáme, kurva, padáme!“

Když vypadli, Woctová si nalila dvoudecovku whisky a obrátila ji do sebe.

„Kde to máš ještě natočený?“ zeptala se.

„Nikde,“ usmál se Pata, „nikde.“

Objal svou partnerku a políbil ji na břicho.

Výš nedosáhl.

Pata byl trpaslík.

Nebo, chcete-li, liliput.

Vrah znal cestu.

Vytvořil si prostorový model na počítači a procházel jím.

To sídlo se mu líbilo a chtěl, aby mu patřilo.

Znal dopodrobna zvyky jeho podivínských obyvatel.

Sledoval je už od Nového roku. Věděl, kdy sluha Josef venčí Bernardýna. A věděl, kdy za pánem sídla jezdí na návštěvu ženy.

Vždy v černé limuzíně s neprůhlednými okénky.

Ten morous chtěl mít všechno dokonalé. Vybíral si.

A dokonalou měl i ochranu.

Před pohlavními chorobami i před nezvanými vetřelci.

To vraha přitahovalo. Peníze, které mu slíbili a způlky už vyplatili, nesmrděly a vytáhnou ho z bryndy, do které skočil sám po hlavě kvůli někomu, kdo za to vůbec nestál.

Ani on by o ty dva miliony nestál, kdyby si je nemusel zasloužit. Tohle nebylo kočičí hraní. To byl souboj s rovnocenným soupeřem.

Soupeř měl jedinou nevýhodu. Ani ve snu netušil, že vrah přichází.

Vrah miloval hru.

Miloval Osud.

Slídová zeď vysoká tři metry padesát byla prošpikována senzory, které byly připojeny k řídicímu pultu ve vile i na policejní stanici. Přelstít je bylo prakticky nemožné, kdybyste neznali to, co znal ten, kdo ho najal.

Když jste to znali, stačilo přijet džípem ke zdi, vyhoupnout se na střechu, přeskočit zeď a už jste byli v zahradě.

1 řádek prosím